

Forfatter: Wied, Gustav

Titel: Udrag fra FÆDRENE ÆDE DRUER

Citation: Wied, Gustav: "Fædrene æde Druer. 1968", i Wied, Gustav: *Fædrene æde Druer. 1968*, udg. af Villadsen ; Christensen , Rosenkilde og Bagger, 1966-, s. 243.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-wied11val-shoot-idm140398128111024/facsimile.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Fædrene æde Druer. 1968

Kasser og Kurve stod fuldt pakkede langs Væggene, og Sække med Linned og Klæder, og Byldter af Dyner og Puder.

Vinduerne var uden Gardiner. Dagslyset faldt skærende ind over det hele Kaos . . .

Man spiste under fuldstændig Tavshed. Kun af og til lød et „Værsgod“ og et „Tak“, naar Fadene gik rundt . . .

Pludselig dukkede Frøken Sofies lille, blege Ansigt op foran en af Ruderne ud mod Haven; men forsvandt straks igen, uden at nogen havde set hende.

Nils Uldahl sad og stirrede vedholdende ned i sin Tallerken. Foran ham stod et Glas Mælk . . .

Ved Fru Lines Formidling havde han i de sidste Par Uger hver Dag deltaget i Familiens Maaltider. Og naar om Aftenen Lampen i Dagligstuen blev tændt, glædede han sig ind fra Døren til Entréen og satte sig paa en beskeden Stol i en Krog taknemmelig over, at man ikke viste ham bort, eller rejste sig og lod ham ene tilbage . . .

Alt dette havde Fru Lines varmtfølelse Hjerter og gode milde Ord lidt efter lidt faaet gennemført.

Kun Frøken Sofie holdt sig vedblivende urokkelig afvisende overfor enhver Art af Forsoning. Faderen var endogsaa blevet hende om mulig endnu modbydeligere siden hans Ydmyghedsperiode var begyndt. Hun spiste aldrig sammen med de andre; og hun forlod et Værelse, saasnart Nils viste sig. Han syntes hende et lumsk og urent Dyr, og hun flyede gysende hans Nærhed. En Dag, da hun og Nils tilfældigvis mødtes i Entréen, og han frygtsomt og bønfuld havde lagt sin Haand paa hendes Skulder, flygtede hun ud i Gaarden og kastede op af Væmmelse ved hans Berøring.

Fru Line havde atter og atter tryglet og bedt hende om at beherske sig. Men Sofie havde vendt sit forskræmte Ansigt op mod hende og sagt:

— Jeg *kan* ikke, Mor, jeg *kan* ikke! Det nytter ikke!

— Jamen, lille Sofie, husk dog paa, at naar vi nu flytter til Byen og faar en meget mindre Lejlighed, saa bliver Du jo nødt til at . . .

Sofie afbrød hende: